

Δὲ βουθέσσωσι. Οὐτε κωλύοντα τὰ γίνε-
ται. Τὸ ὅτι φησὶ παραστατικόν. πὺν μὲς τὸ
σεβόμενον ταχὺ καὶ τόσα χρόνια τόσα καὶ πὺν

τὰ Ρωμαϊκά στομάχια, φαίνεται, ακόμα δὲν τὸ βαρεθῆκανε. Τὸ μόνο ποὺ ξεχωρίζει κάπως σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, ποὺ δίνει κάποια ποικιλία ορεχτικὰ στὸ φαῖ, τὸ ποῦμε, εἶναι ἡ κωμικὴ καταγγελία τοῦ Ράλλη γιὰ τὴν ἀνὴ-θικὴ πολιτικὴ τοῦ Ζοῦμη. "Ὅσο δηλ. ὁ Ζοῦμης ὑποστήριζε τὸ Ράλλη, ἡ πολιτικὴ του εἴταν ἡ θικὴ—τώρα ποὺ βόηθησε τὸ Θεοτόκη, ἡ πολιτικὴ του ἔγινε ἀνὴθικὴ!

Μωρέ, λογικὴ! Καὶ νὰ μὴ ντρέπονται νὰ ξεστομίζουν τέτοιες ἀδιάντροπες λέξεις! Καὶ νὰ μὴν ξυπνᾷτε τέλος αὐτὸς ὁ χαμᾶλης λαὸς νὰ νοῖζει μεγαλόπρεπα τὰ χέρια του καὶ νὰν τοὺς τὰ κολλήσῃ παρὰσῃμα στὰ χερσά τους χεῖλια!

Ἀπελπισία! "Ὅχι μοναχὰ νὰ λέγονται τέτοιες ἀνοήσιες, μὰ καὶ νὰ σχολιάζονται σοβαρὰ ἀπὸ τὸν τύπο, καὶ ν' ἀκούγονται μὲ ἀπάθεια ἀπὸ τὸ λαὸ! Μὰ τέτοιος τύπος καὶ τέτιος λαὸς δὲν μποροῦν παρὰ καὶ τέτοιους πολιτικούς νὰ δημιουργοῦνε. "Ἄξιον ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Ο ΡΟΛΑΝΔΟΣ

—Ἔχῃ ὁ Μαινόμενος τοῦ Ἰταλοῦ ποιητῆ— ὁ Κορφιᾶτης λογιώτατος κ. Μ. Π. Λάνδος ἢ Μουρλάνδος δημοσιεύει στὴν Κορφιᾶτικὴ «Ἐφημερίς τῶν Εἰδήσεων» ἕνα ἄρθρον τρομερὸ καὶ φοβερὸ—φυσικὰ καὶ ἀνόητο—γιατί, λέει, κάποια κυρία τόλμησε νὰ μοιρᾷ μερικὰ μεταφρασμένα Βαγγέλια ἀπὸ κείνα ποὺ ἀποτελοῦσιν ἀπὴν ἀπόδειξιν τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν ἡμῶν καὶ τοῦ παντελοῦς ἐκφυλισμοῦ ἡμῶν, ὃν ἐνθαρρύνουσι μίσθαρνα ὄργανα (νὰ μὴ ντρέπεται ὁ ψεύτης!) ἐπιβούλων ἐχθρῶν μας».

Ὁ κ. Μουρλάνδος ἀφοῦ ξαναχασσῇ ὅσες ἀνοήσιες καὶ βρισιές γραφθῆκανε στὶς Ἀθηναϊκὰς φημερίδες ἀπὸ τὰ Βαγγελικά ἴσως σήμερα, φοβερίζει πὺς ὁ λαὸς τῆς Κερκύρας θὰ ἐγερθῇ καὶ θὰ συντρίψῃ ἀπὸ τὴν πυγμὴν του τοὺς «ἐπιλήθμονας τοῦ πρὸς τὰ πατρία ὀφειλομένου ἔργου σεβασμοῦ»—γιατί, φαίνεται, ὁ κ. αὐτός, ποὺ δὲ θᾶναι Κορφιᾶτης, φαντάζεται τὴν Κέρκυρα ἄλλη Ἀθῆνα καὶ γι' αὐτὸ τὴ βρίζει τόσο ἀνόητα.

Ἀπὸ τὴν «πυγμὴν»—τὴ φανταστικὴν, ποὺ θὰν τὴ βλέπει μόνο τὴ νύχτα στὸν τοῖχον τοῦ φρενισμένου γραφείου του, ὅτα σηκώνει τὸ χεῖρ του ἄγρια καὶ τὸ γροθιάζει ὁ κ. Μουρλάνδος—ἀπὸ τὴν πυγμὴ λοιπὸν αὐτὴ θὰ γλυτώσῃ μόνο ὁ εὐλαβὴς διαφθορῆς τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ δὲ ζεῖ εὐτυχῶς στὴν Ἑλλάδα,

Μαλάρω εἶχε κινήσει μπροστά. Ἀκολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια καὶ τίς δού. Ἡ Ἑλένη χαμογελοῦσε κοιτάζοντας κάτω. Τὸ Μαλάρω γύρισε καὶ κοίταξε μιὰ. Σκέφτονταν ποιά ν' ἀκολουθήσῃ. Ἀμα χάθηκεν ἡ Μαλάρω πῆρε καὶ αὐτὸς ἕνα δρόμον μοναχὸς του. Τὸν φωνάζει ακόμα μὲ γέλοισιν ἡ ἀδελφὴν του νὰ σταθῇ.

Γιὰ τελευταία φορὰ εἶδε τὴ Μαλάρω καὶ ἔτυχε νὰ περᾷ καὶ ὁ Λαζός. Δὲν τὴ κοίταξε ὁ Γιῶργος στὸ πρόσωπον καὶ αὐτὴ πέρασε συλλογισμένη.

Ἐφύγε γιὰ τὴν Ἀθῆνα μὲ λίγες ἐλπίδες. Ἐύρισε ἀπογοητευμένος, χωρὶς ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλο. Οἱ γονεῖς του σκυθώσαν ἄμα ἔκουσαν πὺς δὲν πέτυχε. Πέρασαν μέρες καὶ θυμῶνθηκαν νὰ τοῦ ποῦν πὺς ἔπρεπε νὰ γίνῃ γιατρός.

Ἦταν στὴν αὐλὴ καὶ σκαλίζε τὰ λουλούδια. Τί ἄλλο εἶχε νὰ κάμῃ! Μποροῦσε νὰ γίνῃ γιατρός; σκέφτονταν. Θυμῶνταν τὸ Ἀνατομικόν. Ἐβλεπε τὰ τραπέζια μὲ τὰ πτώματα ἀράδα. Ἡ πόρτα ἔχει κλείσει. Ποῦθε θὰ βγῇ; Προχωρεῖ. Πᾶει δίπλα σ' ἕνα τραπέζι νὰ ἐργαστῇ. Μοναχὸς του. Κοιτάζει τὸ πτώμα. Μὲ φρίκην τὸν διαπερνοῦν. Βλέπει τὸν ἑαυτὸ του. Χαμηλώνει πάλι καὶ κοιτάζει σ' ἄλλο δίπλα τραπέζι. Ἀσπρὰ γένεια, ἄσπρα μαλλιά... μήπως ἦταν;.. καὶ εἶχε τόσο γεράσει. Ὁ πατέρας

καὶ ποὺ πέρου τὴν ἔνοιξη ἔζησε ἕναν ἀλάκαιο μῆνα στοὺς Κερφούς χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν κωμικὴ γροθιά τοῦ λογιώτατου τῆς «Ἐφημερίς τῶν Εἰδήσεων». Μπορεῖ νὰ μὴν εἶδε καὶ τὴν ἐφημερίδα καθόλου, ἀφοῦ πρώτη φορὰ καὶ ἐμεῖς εἶδω τὴ βλέπουμε, καὶ μαθαίνουμε πὺς περπατᾷ στὰ 18 χρόνια—νὰν τὰ χιλιάσει!—πὺς δείχνει γροθιὲς καὶ πὺς κλίνει τὸ «Νουμᾶ», γιατί, στὸ ἴδιο φύλλον ποὺ δημοσιεύεται τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Μουρλάνδου, δημοσιεύεται καὶ ἡ «Κέρκυρα» τοῦ Λεάντρου Παλαμᾶ, χωρὶς νὰ γίνῃ ἡ παρκαμικὴ κουδέντα πὺς τὸ ποίημα παρῆκε ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ».

Ἀγκαλὰ καὶ καπὸς Μ. Β. Λάνδος καταδικάστηκε δῶ καὶ δὺς χρόνια ἀπὸ τὸ Κακούργονικεῖο τῆς Κέρκυρας γιατί ἐκλεψε, λέει, τὰ βιβλιοθήκη τοῦ Κορφιᾶτικου Γυμνασίου. Μήπως εἶναι ὁ φίλος μας κ. Μουρλάνδος; Δὲν τὸ πιστεύουμε, γιατί τότε δὲ θ' ἔγραφε μὲ τόση ἀδιάντροπιὰ γιὰ τὴ διαφθορὰν τῶν ἡθῶν ἡμῶν.

ΑΜΕ

αὐτὸ πάλι ποὺ γράφτηκε στὶς ἐφημερίδες πὺς μιὰ καπελλοῦ, πασίγνωστη πιά γιὰ τοὺς ἐρωτῆς τῆς μὲ κάποιον πρ. τμηματάρχην τοῦ Ὑπουργείου καὶ μὲ τοὺς ἄλλους σεβαστοὺς κυρίους, πὺς δηλ. ὅ,τι πρῶμα ἔφερνε ἀπὸ τὴν Εὐρώπην γιὰ τὸ μαγαζὶ τῆς τῶ-θραζε λαθρεμπορικῆς καὶ τῶθραζε μάλιστα ἀπὸ τὰ βαπόρια μὲ ἀτμάκκτο τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ;

Κ' ἔπειτα ζητᾷμε παρὰδες ὁλοένα ἀπὸ τοὺς πλοῦσιους πατριώτες μας νὰ φρενίσουνε στόλο γιὰ νὰ προστατεύῃ τὰ λαθρεμπορία, ἐρωτικὰ καὶ ἐμπορικὰ, τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης καπελλοῦς! Ἀμὲ ὁ κ. πρ. τμηματάρχης πάλι ποὺ τῆξερε ὅλ' αὐτὰ καὶ τὰ βοηθοῦσε, ὅσο εἴταν τμηματάρχης, καὶ ἔρχεται νὰν τὰ καταγγεῖλῃ μόνο σήμερα, σὰν ἔπαυε δηλ. νᾶναι πιά τμηματάρχης καὶ ἀγαπητικὸς τῆς καπελλοῦς; Μωρέ, τ' εἶν' αὐτὰ; Ὁ φτωχὸς ὁ Ἀρλέτος ποὺ εἰρήσκει «κάτι σάπιο» στὴ Δανία, ἔν ἐρχότανε δῶ σήμερα δὲ θ' ἔβρισκε τίποτα γερὸ, αὐτὴ τὴν ξεσπῶσιὰ μας ακόμα. Κι αὐτὴ σάπια, ὅπως ὅλα μας.

Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ

ὁ Δὸν Κιχῶτος σὰ Λάζαρος βγῆκε τὴν περασμένη Δευτέρᾳ ἀπὸ τὸν τάφο του καὶ ὁ Ράλλης στήθηκε ἔ Χριστὸς του. Ὁ μακαρίτης, θυμόταστε, ἔμα τις ἔφαγε ἀλύπητὰ σὰ Χάνι μαζὶ μὲ τὸν πιστὸν τοῦ ὑπερίτη, γυρίζει καὶ λέει τοῦ Σάντσου:

τοῦ εἶναι νέος ακόμα. Πὺς θὰ βγῇ. Δὲν μπορεῖ νὰ σῶσῃ αὐτὴ τὴν εἰκόνα. Κ' ἐκεῖ ποὺ εἶναι σκυρμένος στὰ λουλούδια—τόσην ὥρα τί εἶχε κάμει. Ξερρί-ζωσε ἕνα—ἡ μέση του πονεῖ. Τὸν πονεῖ ἀλήθεια. «Ἄχ» τὸν πονεῖ πολύ. Μὰ ἡ εἰκόνα δὲ σῶνεται. Ὁ πόνος ὁ σωματικὸς δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ. Θὰ ἦταν καλὰ νὰ φύγῃ. Νὰ βγῇ ὅζω στὸν κόσμο. Θὰ φύγῃ ἢ θὰ καθίσῃ; Ἡ ἀπόφασι τὸν βασανίζει ὅση νύκθ. Θὰ ἔμεινε ἢ θὰ ἐφύγε; Ποῦ θὰ πῆγαινε. Θυμήθηκε ἦταν Κυριακή, καὶ ἦταν γάμος. Πῆγε ὡς τὴν ἐκκλησίαν. Στέκονταν ἀπὸξω πολλές γυναῖκες. Σὲ μιὰ γωνιά εἶδε τὴ Μαλάρω. Ἀπ' τὰ παιδι ποὺ στέκονταν ξεκινᾷ ἕνας. Εἶναι ὁ Λαζός. Πᾶει νὰ περᾷ μπροστά τῆς. Κίνησε καὶ αὐτὸς ἀπὸ κοντὰ του. Ἐκείνη τὸ Γιῶργο κοιτάζει. Τρέχει γυρίζει μιὰ γειτονιά, ὕστερα πᾶει πάλι καὶ στέκεται ἀντί-κρυα. Ὅταν βραδυᾷται πᾶει περπάτο στὸ λόγγον. Ἐχουν βγῇ τὰ λαμπάκια. Ἐκαμε ἕνα βαντάκι, ἔβγαλε καὶ κάμποσα μὲ τὴ ρίζα καὶ τὰ φυτέψῃ στὸν κήπον του. Πρῶτ' πάλι βγαίνει νὰ τὰ ποτίσῃ. Ἄν εἶχε ἀπὸ κείνες τίς πόρινες πέτρες νὰ στρώσῃ γύρω στὰ λουλούδια! Εἶχε δὴ καὶ ἄλλοι ἔτσι. Κ' οἱ λόγγοι εἶχαν. Μὲς τίς τρύπες τοὺς θὰ φύττει ἀγριο-λούλουδα τσιμπουκάκια. Τὰ παιδάκια ἀπ' ὅζω θὰ εἶχαν φούρνους νὰ παίζουν στὶς μικρὲς σπηλιές τοὺς.

— Εἶδες νίκη;

Τέτιν νίκη, «περιφανὴ νίκη» τελευτήσε καὶ ὁ Ράλλης τὴ Δευτέρᾳ στοὺς οἴλους του, ὕστερ' ἀπὸ τὸ κοινοβουλευτικὸ γκεροτοσάκισμά του.

Ἐκείνη πάλι ἡ φοβέρα του, ἀπὸ αὐριαν ἀρχί-ζει ἡ ἐργασία μας—τί νὰ σημαίνει ἔργασι; Μήπως ὁ Ράλλης ξαναθυμήθηκε τίς ἀξέχαστες σκηνίδες καὶ τίς ἀντιβασικὰς του ρουκέτες καὶ μὰς φοβερίζει μ' αὐτές;

Ἄν εἶν' ἔτσι, πρέπει μὲ κάθε τρόπο ὁ Ράλλης νὰ φηριστῇ ἰσόβιος πρωθυπουργὸς γιὰ νὰ γλυτώ-σουμε ἀπ' αὐτὲς τίς ἀναγούλες.

ΣΤΟ

Ζήτημα τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ἀκαδημίας δὲν ἀνακατεῦνται καθόλου γιὰτ' εἴταν ὁλωσθῆκεν ἡ ἐνὶ δουλειᾷ γιὰ μὰς καὶ ἔρισαν τὰ πράγματα νὰ ξεπερδεῦν ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχαν σφεδρὰ νὰ λυθῇ ἔτσι ἡ ἀλλοτρίωσις τὸ οἰκογενειακὸ αὐτὸ ζήτημα. Ὅτε σήμερα ποὺ ξεπερδεύτηκε θὰ πούμε λέξη, γιατί δὲν ξέρομε ἂν καλὰ ἢ κακὰ ξεπερδεύτηκε.

Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ σημειώσουμε εἶναι πὺς ὁ κ. Καλλιφρονᾶς—τῆς Παιδείας, βέβαια!—ἔνοιζε αὐτὴ τὴ φασαρία πίνθησε γιὰ νὰ φῇσιν κάποιος σημάδι φρενιστῶν τοῦ δικῆς του ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο, ἀφοῦ ἡ προστασία τοῦ Παιδευτικοῦ καὶ τοῦ Καλότυ-χου δὲν τοῦ ῥάνηκε ἄρα καὶ γιὰ νὰν τὸν δοῦναι στοὺς κίδωνες.

Ἐπρεπε λοιπὸν καὶ λόγου του κατὰ νὰ κάμνῃ, ἔτσι γιὰ νὰ μὴν περᾷσιν καὶ ὁ φρενιστὸς Νοέβρης δι-χως φοιτητικὰς διαδήλωσης—καὶ τὸ κατῆρε. Μπαρὰ του!

Η ΑΡΑΧΝΙΑΣΜΕΝΗ

Τὴν ἔβλεπεν ν' ἀναβαίνει τὸ βουνὸ πὺς τὸ μα-ναστῆρι γοργὰ, σκυρτὰ, κοιτάζοντας συχνὰ πίσω σὰν νὰ εἶχε φόβον μήπως τὴν κινηροῦσαν τυλιγμένη σ' ἕνα μαῦρον, πλατὺ φορεμα, φοροῦσε στὸ κεφάλι ἕνα μαῦρον σαιμπέρ. ποὺ σκαπάζε τὸ πρόσωπό τῆς καὶ μονάχα ἄφηνε τὰ ἄκρα τῆς ἐλευθερίας—ῥάκια ποὺ ὅσοι τὰ εἶδαν τὰ εἶπαν φλογερά. Ὅταν ἔφτανε στὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ εἶδεν σφιγγότερα τὸ σαιμπέρ τῆς, διέβαινε βιαστικὰ τὴ μεγάλη αὐλὴ καὶ ἀνέβαινε γοργότερα τὴν πέτρινη σκαλὰ κατὰ τὸ

Κίνησε πάλι γιὰ τὴν ἔξοχον. Κάπου καθίσε σὲ μιὰ πέτρα. Μὰ θὰ μπορούσε νὰ ἴνῃ ματρός; Ὅχι, ἦταν ἀδύνατο, ἔλεγε μόνος του. Καὶ τὸ μέλλο του ἦταν κλεισμένο ἀπὸ παντοῦ. Εἶχε πᾶν τοῦ πατέρα του νὰ μείνῃ. Νὰ μὴ σπουδάζῃ τίποτα.—Γιατί λοιπὸν εἶχε φτάσει ὡς αὐτὸς; Νὰ πῆγαινε πάλι στὸ Πολυτεχνεῖο; Ἀλλ' αὐτὸς στίς ἐξέτασεις κόν-τεψε νὰ τρελλαθῇ. Κ' ἔπειτα νὰ φέλλῃ πέντε χρό-νια ακόμα καὶ ὕστερα στὴν Εὐρώπην ἄλλα γιὰ νὰ σφάξῃ τὴν ἡλεκτρολογία ποὺ ποθεῖται! Καταλα-βαίνει πὺς ἡ ἀπόφασί του ἡ περασμένη νὰ πᾶν στὸ Πολυτεχνεῖο ἦταν ἄρρωστη. Γιατρός; λοιπὸν; ποτε.

Θυμήθηκε πάλι τίς πέτρες. Καὶ κίνησε. Ὅταν πρόβαλε ἀπὸ ἕνα ψάλλωμα, πίσω ἔβλεπε πρόβατα ἀναπαμένα. Σκύλλος δὲ γυλίζε. Προχωρεῖ λίγο μὲ φόβον. Θὰ ἦταν ἴσως ἀνέμεσα στὰ πρόβατα καὶ ὁ σκύλλος. Γυρίζει πίσω. Μὲς φωνὴ τοῦ ἔρχεται ἀπὸ πᾶνω.

— Γιατί γύρεις πίσω βρε!

— Φοβάμαι κανένα σκύλλο.

— Δὲν ἔχω σκύλλο. Ὅχι.

Ὅμως περπατᾷ. Ἡ ἰδέα τοῦ φόβου δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ μέσα του. Ὑστερα τί τις θέλε τίς πέτρες ἀπ' τὸ λόγγον! Θὰ ἔφτανε μιὰ πεζούλα γύρω γύρω στὰ λουλούδια.